

экономические аспекты промышленной политики. Сб. науч. тр; Донецк: ИЭП НАН Украины. ; 2013 ; С. 100-110.

Дмитро ОНОФРІЙЧУК

слухач магістратури за спеціальністю

«Публічне управління та адміністрування»

(науковий керівник – д.е.н., проф., професор, професор кафедри менеджменту та публічного управління Желюк Т.Л.)

УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНИМ ПРОЦЕСОМ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Спрямованість, структура та ефективність інноваційних процесів визначають рівень конкурентоспроможності економіки і значно впливають на її подальший розвиток. Структура інноваційних витрат на вітчизняних підприємствах суттєво відрізняється від існуючої практики фінансування інноваційних процесів у економічно розвинених країнах. Це призводить до зниження ефективності інноваційної діяльності промислових підприємств та конкурентоспроможності економіки України.

Дослідження інноваційних процесів та економічних основ їх управління знайшли відображення у працях вітчизняних науковців, зокрема В.М. Геєця, А.П. Гречана, С.М. Ілляшенка, Д.І. Кокуріна, І.П. Макаренка, О.В. Мартякової, Л.І. Нейкової, О.І. Пампури, О.С. Поповича, В.П. Соловійова, Л.І. Федулової, Д.М. Черваньова та інших.

Однак залишаються невирішеними питання теоретичного та науково-методичного забезпечення процесів управління інноваційною діяльністю підприємств.

В діяльності підприємства ключовим є процес, пов'язаний зі створенням або суттєвим удосконаленням продукції, а нововведення в інших сферах є його складовими. Відповідно, етапи НДДКР є невід'ємною складовою інноваційного процесу на підприємстві незалежно від того, чи реалізуються вони безпосередньо на ньому або поза його межами, а науково-технічна діяльність у сукупності з етапами комерціалізації, які забезпечують одержання економічного результату, становить інноваційну діяльність підприємства. Специфіка науково-технічної сфери обумовлює необхідність врахування її особливостей у підходах до формування системи управління інноваційним процесом на підприємстві.

Функціонування системи управління інноваційними процесами

пов'язано з визначенням моменту початку нового інноваційного процесу, його якісно-кількісних характеристик, узгодженням етапів інноваційного процесу, збалансуванням складових інноваційного процесу за часовими, вартісними та ризиковими параметрами. Напрямами удосконалення системи управління інноваційним процесом на підприємстві є визначення цілей реалізації інноваційного процесу; обмежень щодо можливості його реалізації, критеріїв характеру інноваційного процесу, моменту розроблення, освоєння та виходу на ринок продукції, адекватних методів визначення ефективності інвестиційних проектів інноваційної спрямованості.

На основі детального аналізу факторів, що перешкоджають активній реалізації інноваційних процесів у промисловості (недостатній обсяг фінансування, складність формування відповідної структури джерел фінансування, незначна участь банківських установ у фінансуванні інноваційних проектів, слабе інфраструктурне забезпечення інноваційної діяльності і т.д.), встановлено, що ключовим у підвищенні ефективності інноваційних процесів на підприємствах є формування адекватної структури витрат. Аналіз та узагальнення існуючих підходів до формування структури витрат інноваційного процесу на підприємстві дозволив зробити висновок про їх безсистемність, оскільки вони ґрунтуються на загальних рекомендаціях щодо встановлення пропорцій витрат за етапами процесу створення нової або удосконалення існуючої продукції.

В сучасних умовах господарювання конкурентоспроможність продукції визначається її інноваційною якістю, яку запропоновано розуміти як відповідність основних параметрів нової або удосконаленої продукції підприємства найкращим, властивим продукції конкурентів у цій галузі. За критерій розподілу інвестиційних ресурсів у системі управління інноваційним процесом пропонується обрати інноваційний рівень продукції, що дозволяє визначати пріоритетні напрями здійснення витрат

Контроль ефективності інноваційного проекту пропонується здійснювати в «критичних точках», під якими розуміють момент часу в процесі реалізації інноваційного проекту, що характеризується завершеністю (передбачає наявність результату), а також критичністю, тобто пов'язаний зі зміною характеристик проекту, які визначають властивості нової продукції та впливають на її життєвий цикл у цілому. Норму приведення грошових потоків інноваційно-інвестиційного проекту запропоновано коригувати на коефіцієнт відповідності, який

визначається шляхом порівняння запланованих результатів проекту з досягнутими. Гнучкий контроль ефективності інноваційно-інвестиційного проекту забезпечить своєчасне прийняття управлінських рішень, що дозволить уникнути втрат інтегрального економічного ефекту проекту.

Цей теоретико-методичний підхід до управління інноваційним процесом на підприємстві дозволяє проводити дійсну (реальну) оцінку ефективності інноваційно-інвестиційних проектів і на цій основі здійснювати розподіл витрат, націлений на отримання максимального інтегрального ефекту інноваційно-інвестиційного проекту.

Бібліографія:

1. Антонюк Н. А. Організаційно-економічні аспекти формування механізму управління інноваційним процесом на підприємстві / В. Г. Боронос, Н. А. Антонюк // Проблеми фінансового забезпечення інноваційного розвитку : монографія / за заг. ред. Т. А. Васильєвої, В. Г. Боронос. – Суми : Вид-во СумДУ, 2009. – С.89 - 101.

2. Кушнір О. А. Системный подход к управлению научно-техническим прогрессом // Вісник Сумського державного університету. Серія Економіка. – 2015. – № 2 (74). – С. 31 – 36.

Наталя ОПЛАКАНЕЦЬ

слухачка магістратури за спеціальністю
«Публічне управління та адміністрування»
(науковий керівник – к. н. держ. упр., доцент кафедри
менеджменту та публічного управління Петриків А.В.)

АДМІНІСТРАТИВНІ ПОСЛУГИ У СФЕРІ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ НАСЕЛЕННЯ

Поглиблення економіко-політичної кризи, обумовленої в тому числі озброєним конфліктом, що триває на території Донецької та Луганської областей, призвело до погіршення стану забезпечення конституційних прав та свобод людини, в тому числі права на гідний рівень життя. Ці проблеми багато в чому обумовлені недосконалістю норм вітчизняного адміністративного законодавства, що визначають організацію функціонування органів публічної адміністрації, і, відповідно, безсистемністю нормативно-правових актів виконавчих органів державної влади, що встановлюють процедурні аспекти їхньої діяльності.

Нині завдяки науковим працям В. Авер'янова, К. Афанасьєва,